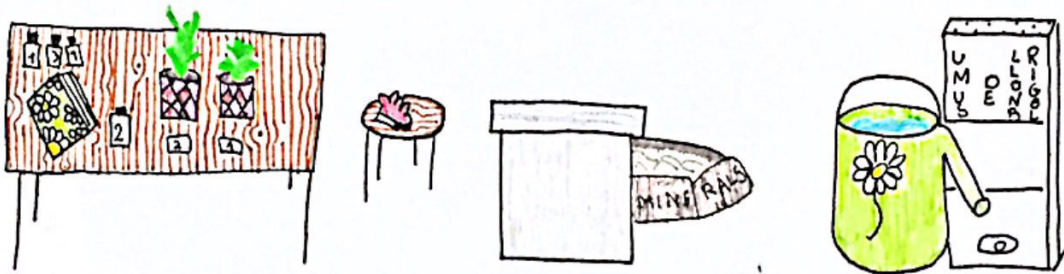

UNA POCIÓ MERAVELLOSA

Hi havia una vegada una xiqueta anomenada **Flora**. Sa mare li havia posat eixe nom perquè era una **enamorada** de totes les flors que naixien quan aplegava la primavera i ho plenaven tot de colors.

A la nostra protagonista també li encantaven totes les **plantes** que naixien a la serra i que podia vore a través de la seua finestra. Estes eren el verdader pulmó de la Terra i ens donaven l'oxigen necessari per viure.

Flora vivia als afores d'un xicotet poble de la serra de Mariola. Allí tenia la seua casa i un **hivernacle** on cuidava totes les plantes que en els últims anys havia arreplegat de la serra per a cuidar-les: **timonet**, romer, **lavanda**... Tots els matins les regava amb molt empeny, cantava i feia tota mena de pocions amb minerals, humus de llombrícols, vitamines... tot allò que ella pensava que podria fer-les créixer més ràpid i més fortes.

Aquestes pocions estaven fetes en molta cura i totes elles quedaven apuntades en el seu quadern, i sabeu perquè? Perque el que encara no us he contat es que **Flora** vivia a l'any dos mil cent. El canvi climàtic es deixava notar moltíssim per tot el món, però especialment prop del mar Mediterrani. Les muntanyes que podia vore des de la seua finestra ja no eren les mateixes, pràcticament havien perdut tota la **verdor** que anys enrere les feia encisadores. Feia lustres que una gran sequera no deixava escapar més que unes gotes **d'aigua** a la **tardor** i poc més. La majoria de plantes estaven desapareixent i **Flora** somiava en tornar a vore-les per tot arreu. El que de xicoteta era una afició, ara s'havia tornat en una obsessió. **Devia fer alguna cosa !!!**

Un matí al despertar va trobar una de les seues plantes molt canviada, havia crescut molt durant la nit i el seu color era d'un verd intens, **Flora** es va adonar que havia aconseguit la poció correcta, però quina era la que havia utilitzat amb eixa planta? Va rebuscar al seu diari, però no ho tenia gens clar. Per fi va trobar la que pensava que era la correcta i la va tornar a formular. Va passar tot el dia treballant i quan la tenia preparada, va regar un xicotet timó. Eixa nit apenes no va poder dormir. A l'endemà es va alçar d'un

bot i va córrer fins aplegar al seu hivernacle, però en obrir la porta, de seguida va vore que eixe timó continuava com la nit anterior. Què hauria fet mal? Tota la seua esperança i alegria s'havia convertit en tristor. Va tornar a rebuscar al seu diari i va refer la poció. Al matí següent tot va ser diferent, eixe timó ara era una **planta** amb molta més **vida**.

Durant les setmanes següents es va dedicar a regar i cuidar totes les **plantes**, a la vegada que quan ja les veia preparades les portava i trasplantava a la muntanya, però això ho feia sempre de nit, ja que pensava que si algú la veia pensaria que estava boja i tots es riurien d'ella.

Al cap d'uns mesos **Flora** ja no era capaç de poder regar totes les plantes que havia trasplantat a la serra i algunes començaven a patir, però una de les nits una de les seues millor amigues la va vore eixir de casa carregada de botelles d'aigua, així que la va seguir i finalment es decidí a cridar el seu nom en veu alta. **Flora!** Què fas ací enmig a estes hores de la nit? **Flora** es va posar vermella i li va contar tot el que estava fent a l'hora que li va demanar que no li ho contara a ningú. La seua amiga va prometre que no ho faria, però va fer tot el contrari.

Eixe **matí** la va despertar un colp sec a la porta de sa casa, va baixar les escales i quan va obrir va trobar la seua amiga, i darrere d'ella, pràcticament tot el poble. **Flora** va tancar ràpidament i als pocs segons obrí la porta per preguntar què feien tots allí. Venim a ajudar-te a regar, ens han contat el que estàs fent i tots volem tornar a vore la Mariola viva de nou.

Tot el poble la va ajudar i va començar a **regar** i cantar a les plantes **plantes**. Poc a poc les muntanyes van recuperar el seu **color**. Tot era genial, però encara ho va ser més. La poció va passar de boca en boca, de país en país i de continent en continent fins que tot el món va conèixer el que havia passat en un xicotet poble de la serra de Mariola i el que una xiqueta anomenada **Flora** havia aconseguit.

Flora estava contentíssima. No només les muntanyes que veia a través de la seua finestra tornaven a ser verdes, tots els pobles i totes les persones del món s'havien unit a la fi per una causa. Gràcies a la seua poció prats, muntanyes i valls, van recuperar el seu esplendor. Poc a poc, gràcies a totes eixes plantes les temperatures es van regular, després van tornar les pluges i sobre tot, les persones i els governants que havien vist el que ens esperava, van canviar i van cuidar el nostre planeta com es mereixia, COM LA NOSTRA CASA. Un lloc meravellós.